

M.L. Andreasen despre Ellen White și 1888

7 decembrie 2008

Gili Cârstea

Martorii oculari, alături de toți istoricii și analiștii contemporani, recunosc faptul că Ellen White era o persoană modestă, delicată și respectuoasă, iar evaluarea fratelui Andreasen – „She was gracious, considerate and kind, a true mother in Israel” – spune totul la acest subiect.

Cum a fost posibil, deci, ca o astfel de persoană să se ridice singură împotriva întregii conduceri a Conferinței Generale, oameni alături de care dusesse greul lucrării, prieteni devotați care înțelegeau și apreciau rolul ei special în ridicarea mișcării advente?

De unde a avut ea tăria să susțină, pe parcursul multor ani, că frații ei au fost sub influența lui Satana în 1888, deși ei erau sincer convinși că se opun celei mai vaste lucrări de „inovație și dezintegrare”?

Ce curaj nebunesc a putut să aibă, spre a spune bisericii mondiale că la Minneapolis poporul a repetat revolta lui Core, Datan și Abiram [aici], și prin urmare vocea Conferinței Generale nu mai este vocea lui Dumnezeu? [aici].

Un crâmpei de istorie, venind chiar din jurnalul intim al unuia dintre cei mai proeminenți bărbați din adventism, ne ajută să înțelegem mai bine ce fel de revoltă a avut loc la Minneapolis.

M.L. Andreasen a fost botezat în 1894, iar la doi ani a venit la Union College, unde a luat pentru prima oară contact cu ceea ce se întâmplase cu aproape opt ani înainte. Iată relatarea lui:

„Odată cu deschiderea Colegiului și Sanatoriului la College View, locul a devenit un fel de centru pentru diferite activități, o locație preferată pentru întâlnirile și adunările pastorale. Eram la opt ani de la faimoasa sesiune din 1888, care era subiectul frecvent aflat în discuție.

„Bătrânul frate J.H.Morrison, tatăl profesorului H.A.Morrison, locuia în Lincoln. El avusese un rol proeminent în discuțiile de la Minneapolis, și scrisese o carte despre acel subiect...

„Prin amabilitatea fratelui J.H.Morrison mi s-a permis să asist la discuții. Desigur, eram acolo să ascult, nu să vorbesc. Și nu am vorbit. Dar am învățat mult. A fost o școală minunată. Mi-aș fi dorit să fi luat notițe.

„Privind în urmă, am rezerve că întâlnirile la care am participat erau locul cel mai bun pentru un proaspăt convertit. Aș spune că era hrană destul de tare. Ei nu mi-au acordat prea multă atenție, ci s-au lansat în subiecte despre care eu nu știam nimic. Dar am prins repede firul, și am fost uimit de libertatea cu care ei discutau caracterul altora...

„În timp ce unii primeau mărturiile [sorei White] cu recunoștință, alții se ridicau împotriva lor. De aceea, nu este de mirare că ea a spus că, dacă ar avea de ales între a primi o viziune sau a muri, ar alege mormântul...

„Unii dintre conducători așteptau ziua când va avea loc o schimbare în felul în care este condusă biserica. Au crezut că o astfel de schimbare s-ar putea produce la sesiunea de la Minneapolis.

„Am auzit multe versiuni despre ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis. Într-o zi, dacă voi avea timp, mi-ar plăcea să scriu istoria pe care am auzit-o relatată la acele întâlniri de la College View, de bărbații conducători aflați în opoziție cu sora White. Ei nu considerau că solia lui Jones și Waggoner ar fi chestiunea reală. Adevărata problemă, după opinia lor, era dacă soarei White i se va mai permite să aibă autoritate asupra bărbaților care poartă responsabilitățile lucrării. Era o încercare de a răsturna poziția Spiritului Profetiei. Se pare că bărbații din opoziție au avut câștig de cauză. Ea a plecat în Australia, unde a rămas nouă ani... După interpretarea unora, sesiunea de la Minneapolis a fost o revoltă împotriva sorei White. Dacă este adevărat, aceasta aruncă ceva lumină asupra apostaziei Omega” (M.L. Andreasen – citat în *Without Fear or Favor*, 42-44).

Acum, după mai bine de un secol, se poate ușor constata că rebeliunea de la Minneapolis a fost în esență o încercare de a scăpa de glasul profetic prin care Dumnezeu Își conducea poporul în ultima fază a marii controversă. Frații nu mai doreau să fie tulburați de vocea ei în deciziile pe care le luau în cauza lui Dumnezeu, administrative, dar mai ales teologice. Pentru ei era clar că ea se înșela cu privire la legea din Galateni, lucru care pune biserica într-o poziție periculoasă. Nu puteau lucra în astfel de condiții, când conștiința le spunea una, dar trebuiau să acționeze altfel, spre a nu intra în conflict cu sora White.

La Minneapolis, Ellen White a crezut că opoziția este îndreptată împotriva ei personal, din cauza atenției pe care o acorda fraților Waggoner și Jones. De aceea luase decizia să părăsească sesiunea în toiul ei.

Adevărul era un pic mai complicat, și ea a avut nevoie de intervenția îngerului însoțitor spre a înțelege că acolo este ceva infinit mai grav. Ascultați:

„Când am hotărât să părăsesc Minneapolis, îngerul Domnului a venit lângă mine și a spus: ‘Nu este bine așa; Dumnezeu are o lucrare pentru tine. Poporul repetă aici revolta lui Core, Datan și Abiram. Eu te-am așezat într-o poziție potrivită, pe care cei ce nu sunt în lumină nu o vor înțelege; ei nu vor accepta mărturia ta; dar Eu voi fi cu tine; harul și puterea Mea te vor susține. Nu pe tine te

disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu. Ei au tratat cu batjocură cuvântul Domnului. Satana le-a orbit ochii și le-a pervertit judecata; și dacă ei nu se vor pocăi de păcatul lor – această nesfințită aroganță care Îl insultă pe Duhul lui Dumnezeu – vor păși în întuneric. Dacă nu se pocăiesc, spre a putea fi convertiți, și astfel să-i pot vindeca, Eu voi lua sfeșnicul de la locul lui. Vederea lor spirituală s-a întunecat. Ei nu doresc ca Dumnezeu să-și manifeste Spiritul și puterea; căci ei au un spirit de batjocură și dezgust față de cuvântul Meu. Ușurătatea, trivialitatea, ironiile și glumele sunt practica lor zilnică. Ei nu și-au pus inima să Mă caute. Ei merg în lumina propriilor scânteii, și, dacă nu se vor pocăi, vor zăcea în dureri. Așa vorbește Domnul: Stai la postul datoriei tale, căci Eu sunt cu tine; nu te voi lăsa și nu te voi părăsi.’ Nu am îndrăznit să neglijez aceste cuvinte ale lui Dumnezeu” (EGW 1888 Materials, 1063).

Ați remarcat obiectivul real al rebeliunii de la Minneapolis? Nu era doar un atac împotriva sorei White: „Nu pe tine te disprețuiesc ei.”

Cercetătorii superficiali cred și astăzi că opoziția din 1888 a fost împotriva celor doi soli, Jones și Waggoner, sau împotriva sorei White. Așa cum spunea și fratele Andreasen, unii considerau că „sesiunea de la Minneapolis a fost o revoltă împotriva sorei White,” iar opozanții spuneau clar că nu Jones și Waggoner sunt cheștiunea reală.

Evaluarea cerului este alta: „Nu pe tine te disprețuiesc ei, ci solia și solii pe care Eu îi trimit poporului Meu”... „ei nu doresc ca Dumnezeu să-și manifeste Spiritul și puterea.”

Tot așa a fost în pustie, când au trebuit să se întoarcă de la granițele Țării Făgăduinței. Deși Core și prietenii dădeau impresia că ei au ceva personal cu Moise, în realitate ei nu suportau autoritatea din spatele lui Moise. Ura și necredința lor erau aruncate în spatele neputinței lui Dumnezeu de a le da țara promisă. Scăpând de Moise, scăpau de vocea incomodă care era mereu în conflict cu planurile, scopurile și idealurile oamenilor cu nume din adunarea poporului. Voiau să se întoarcă în Egipt, dar vocea din spatele lui Moise le spunea că aceasta nu este o opțiune.

Paralela cu 1888 este cumplită. Bărbații din poziții de răspundere nu mai suportau ca deciziile lor să fie supuse testului autorității manifestată prin Spiritul Profeției. Ca și în revolta lui Core, ei doreau ca puterea de decizie să treacă în mâinile conducătorilor, deoarece, nu-i așa, „toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?” (Num 16:3).

De „adunarea Domnului,” această mulțime urât-mirositoare, îi păsa prea puțin lui Core. Tot ce dorea el era putere de decizie pentru adunarea poporului, fruntașii adunării, toți „oameni cu nume.”

Ce ar fi făcut ei cu puterea de decizie, dacă ar fi obținut-o? Ce îi nemulțumea la autoritatea din spatele lui Moise? Ascultați cuvintele lor:

„N-ajunge că ne-ai scos dintr-o țară unde curge lapte și miere, ca să ne faci să murim în pustie, de vrei să mai și stăpânești peste noi? Ce bine ne-ai mai dus într-o țară unde curge lapte și miere, și ce bine ne-ai mai dat în stăpânire ogoare și vii! Crezi că poți să iei ochii oamenilor?” (Num 16:13-14).

Egiptul, o țară în care curge lapte și miere? Faină perspectivă la conducătorii lui Israel! Uitaseră că acolo fuseseră sclavi netrebnci, și că regimul de exterminare la care fuseseră supuși ar fi dus în final la dispariția lor ca națiune? Mare este nebunia minții omenesci, atunci când se așează împotriva luminii clar descoperite.

Este evident că ideile de la Cadeș-Barnea nu dispăruseră nicidecum. Da, vârfurile fuseseră tăiate, dar rădăcinile revoltei nu fuseseră niciodată smulse, iar ele otrăveau acum mințile conducătorilor lui Israel. Soluția lor era simplă, și fusese clar exprimată: „Nu este oare mai bine să ne întoarcem în Egipt? și au zis unul altuia: Să ne alegem o căpetenie, și să ne întoarcem în Egipt.”

Aceasta era, în esență, revolta lui Core, Datan și Abiram.

Îngerul a spus că la Minneapolis poporul nostru a repetat revolta lor. Intenția a fost de a scăpa de autoritatea sorei White, și au reușit. Ea a fost exilată în Australia, iar frații au răsuflat ușurați. Acum puteau conduce biserica așa cum credeau ei de cuviință, fără imixtiuni ale vocii de care se temeau, fără să fie convinși că are dreptate.

Pe termen lung, scopul era același: Întoarcerea în Egipt, revenirea la confortul și siguranța oferite de creștinismul apostaziat. Ceea ce s-a și întâmplat în anii 50, atunci când lumea evanghelică ne-a întins mâna părtășiei creștine, și am fost primiți în familie fără eticheta de cult.

Mișcarea a fost consemnată în raportul inspirat, ca să nu existe suspiciuni sau îndoieli că revolta de la Minneapolis nu ar fi reușit:

„Biserica a întors spatele lui Hristos, conducătorul ei, și se îndreaptă repede spre Egipt. Cu toate acestea, puțini sunt alarmați sau îngroziți de lipsa puterii spirituale. Îndoiala, și chiar necredința în Mărturiile Spiritului lui Dumnezeu, dospesc comunitățile noastre peste tot. Satana a aranjat să fie așa. Pastori care propovăduiesc eul în locul lui Hristos au aranjat să fie așa. Mărturiile sunt necitite și neapreciate. Dumnezeu v-a vorbit. Lumina a strălucit din Cuvântul Său și din Mărturii, și ambele au fost disprețuite și neglijate” (5 T 217).

„A avut loc o îndepărtare de Dumnezeu în mijlocul nostru, ca popor, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea noastră dintâi, esențială pentru împăcarea cu Dumnezeu și regenerarea inimii, încă nu s-a făcut... Baal, Baal este alegerea” (The EGW 1888 Materials, 445).

În viziunea primordială despre viitorul bisericii, tragedia este exprimată la fel de clar:

„M-am întors să privesc la gruparea care rămăsese plecată înaintea tronului. Ei nu știau că Isus a plecat. Satana s-a prezentat așezat pe tron, încercând să ducă mai departe lucrarea lui Dumnezeu. I-am văzut privind spre tron și rugându-se: ‘Tată, dă-ne duhul Tău!’ Atunci Satana a suflat asupra lor influența lui nesfântă. În ea era lumină și multă putere, dar nu dragoste scumpă, bucurie și pace. Scopul lui Satana era să-i țină în amăgire, și să-i atragă înapoi prin amăgire pe copiii lui Dumnezeu. Am văzut cum unul după altul părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfintelor, și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (Day Star – 14 martie 1846) [vezi detalii aici].

Aceasta este realitatea crudă pe care o trăiește generația actuală a bisericii. Ne-am întors în Egipt, unde suntem tratați cu căldură frățească, suntem felicități și premiați, fără să înțelegem că destinația noastră era cu totul alta. Biserica a realizat ceea ce teologii ei de vârf i-au spus mereu, că Dumnezeu ne cheamă să ne întoarcem la „creștinismul de bază.”

Iată că ne-am întors la creștinismul de bază. Am scăpat de eticheta de cult, tinerii noștri pot frecventa nestingheriți instituțiile de învățământ superior ale acestei lumi, sunt apreciați în mediile politice în care pătrund cu mare ușurință, iar biserica se bucură de parteneriatele ei cu statul sau cu alianțele ecumenice. Ura lumii s-a transformat în dragoste, iar biserica trăiește o prosperitate numerică și materială nevisată de alte generații, lucru care este interpretat ca fiind rodul binecuvântării lui Dumnezeu.

Când ne vom trezi din această euforie bahică, și vom vedea că ne aflăm chiar în mijlocul Babilonului spiritual, va fi prea târziu să înțelegem că Babilonul nu poate fi vindecat, și că cei care l-au părăsit la timp au avut totuși dreptate.

În fața acestor realități cutremurătoare, înțelegem mai bine poziția categorică a sorei White față de rebeliunea de la Minneapolis, curajul și forța de a se împotrivi, singură, valului de autoritate clericală ce împingea biserica înapoi, spre Egipt.

Înțelegem și motivul pentru care unii dintre conducătorii noștri de astăzi nu vor nici măcar să citească raportul ei despre acea rebeliune, pe care o neagă, și ale cărei consecințe le contestă aprig. Biserica nu trebuie să afle faptul că „a avut loc o îndepărtare de Dumnezeu,” și că ea „se îndreaptă repede spre Egipt.”

Din acest motiv biserica rămâne mai departe în starea ei laodiceană, iar îngerul bisericii nu se poate pocăi, el fiind convins că este capabil și motivat să ducă poporul în Țara Promisă.

Doar solia îngerului din Apocalips 18 va reuși să trezească pe îngerul bisericii Laodicea din inconștiența prezentă. Numai că, atunci când va suna deșteptarea pentru el, va constata că poporul pe care credea că îl călăuzește spre o patrie cerească a ajuns chiar în mijlocul Babilonului cel mare.